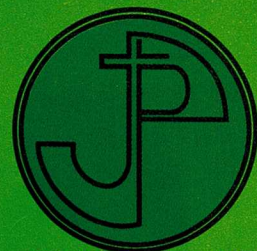
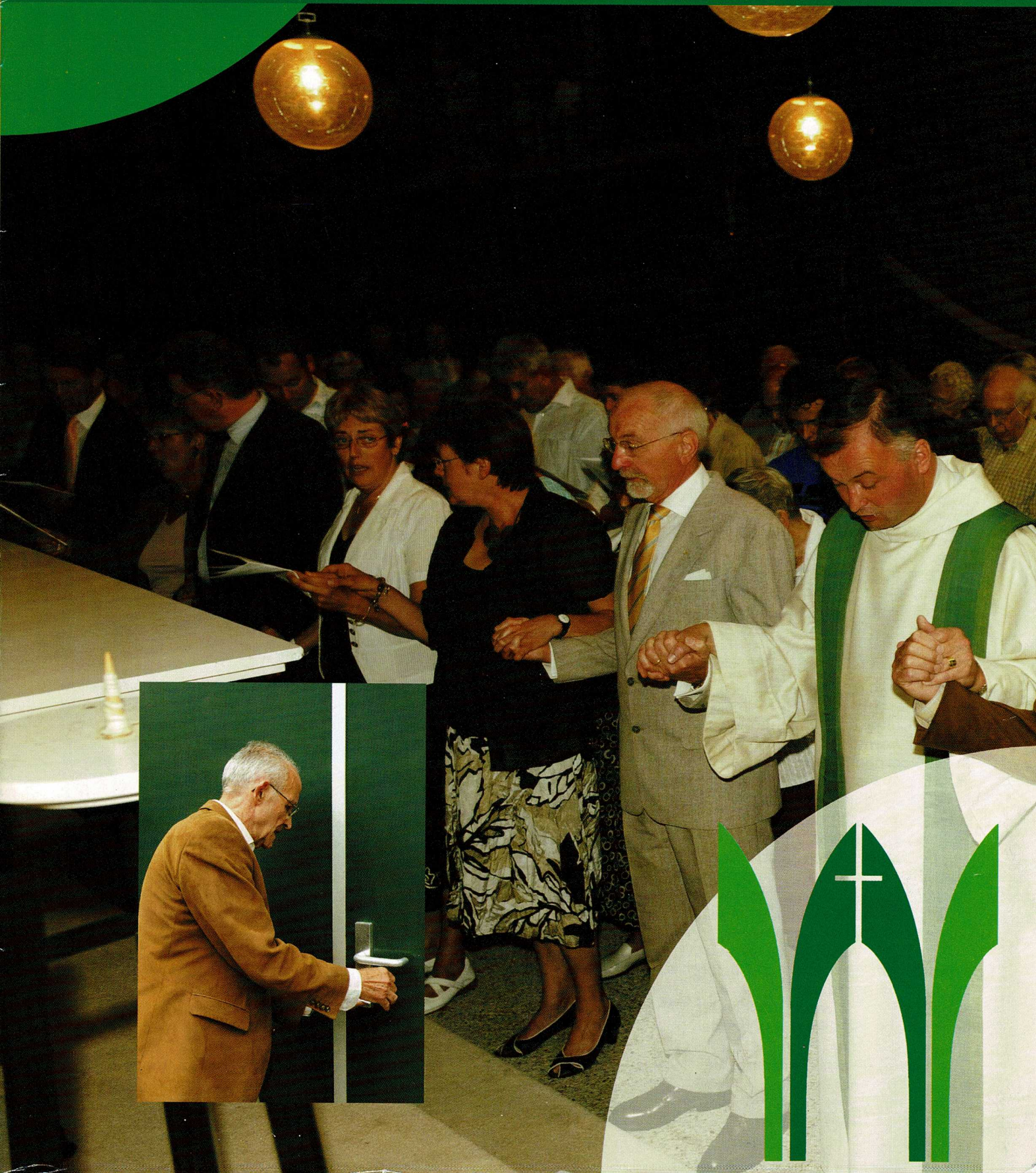

Kruispunt

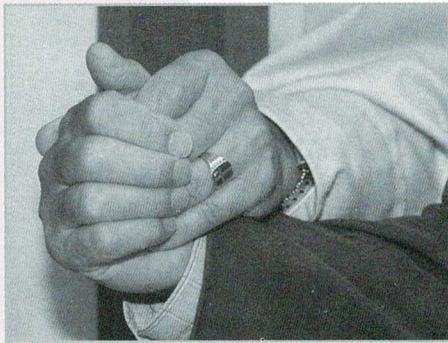
JOANNES PAROCHIE

Extra uitgave bij de sluiting van de Joanneskerk

Bij de voorplaat

Kerk, dat zijn de mensen

Deze extra uitgave van Kruispunt is een eerbewijs aan de Joannes. Een terugblik, een kroniek, enkele overwegingen en teksten uit de slotviering en foto's van mensen. Om te bewaren.

Op de voorpagina mensen die elkaar bij de hand vasthouden. Het is aan het einde van de slotviering in de Joanneskerk op 6 juli. Het kruis is uit de kerk weggedragen. Het Drieluik is weg. De Ciborie met het H. Brood. Het Mariabeeld. Alles weg ... zo voelt het. Alles voorbij. Lonneke zingt het laatste lied, Erna speelt. Menigeen heeft moeite om zijn of haar emoties te bedwingen. Dan heb je er behoefte aan elkaar vast te houden. Kerk, dat zijn mensen, met elkaar verbonden. In de Joannesparochie werd dat al die jaren sterk ervaren. Dat maakte het zo moeilijk om afscheid te nemen van het gebouw. Je nam afscheid van zoveel meer. Ook van mensen die samen 'de Joannes' vormden. Op de voorpagina een paar van hen. Leo Weusten draait de deur dicht. Hij, die vanaf het begin betrokken was bij de opbouw van de kerk, en veel van zijn creativiteit aan de Joannes heeft geschonken. Hij was al betrokken bij de opening, en moest nu ook de sluiting verrichten. Pastor Beekman staat er als persoon met zijn gevoelens, maar ook als 'pastoor' en als een symbool van de traditie, het geloof dat blijft en doorgaat. Kerken zijn gebouwen, maar meer nog mensen die elkaar vasthouden en tot zegen zijn. Laten we in de Willibrordparochie elkaar blijven vasthouden.

F. Overbeek, pastor

De Sluiting van de kerk

Op zondag 6 juli 2008 hebben we samen de slotviering van de Joanneskerk beleefd, ruim tweeënehalf jaar nadat de definitieve beslissing over de sluiting bekend werd.

De voorbereidingsgroep wilde er nog éénmaal een echte Joannesviering van maken, die de mensen nog lang zou heugen.

Paul Sparnaaij verwelkomde alle aanwezigen en wees onder andere op de nooduitgangen die we, "vanwege Gods voorzienigheid die bij ons is", niet nodig zouden hebben.

Diezelfde voorzienigheid zorgde er misschien voor dat de kerk tot vrijwel de laatste plaats gevuld was, zodat er dus niemand hoefde te staan op het moment dat Paul het Visioen (schilderij van Leo Weusten) aan de vertegenwoordigers van de Open Hof overhandigde als teken van dankbaarheid voor jarenlange samenwerking.

Tevens was het een teken van het geloof dat doorgaat, en dit werd nogmaals tot uiting gebracht in de overhandiging van de reproductie van het Joannesdoek aan de vertegenwoordigers van de basisscholen De Wegwijzer en De Achtbaan.

Idealen

In de viering werd voorgegaan door pastor Jan Beekman, Atie Trienen, Isabel Folkers en Leo Weusten, waarbij de PGV-ers de grootste rol vervulden. In haar overweging maakte Atie een vergelijking met de eerste lezing over de Emmaüsgangers; verdriet en onzekerheid over de toekomst, maar ook over hoop en vertrouwen.

Daarnaast benoemde ze het "Joannesgevoel".

Leo sloot in zijn overweging aan op de tweede lezing over de bergrede en verbond dit met de idealen van de Joannes: gerechtigheid, vrede en heelheid. Ook verwoordde hij vanuit welke kerkvisie in de Joannes het kerkzijn in de afgelopen jaren is vormgegeven.

Paaskaars

De Paaskaars, in de Joannes jaarlijks weggegeven aan mensen die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt, werd bij deze bijzondere gelegenheid geschonken aan de familie Ruijter, als symbool voor de gehele Joannesgemeenschap. Het is spijtig dat vele anderen die de kaars ook zouden verdienen, er niet meer voor in aanmerking kunnen komen.

Inspiratie

Een Joannesviering zou geen Joannesviering zijn zonder het koor Inspiratie onder de bezielende leiding van Frank Kooiman, het bijzondere fluitspel van Erna van Hees en de prachtige zang van Lonneke Weusten in het slotlied, "Dat alles nieuw zal zijn, heelheid in pais en vrede". Velen zaten met een brok in de keel en tranen in de ogen, toen dit echte Joanneslied voor het laatst gezongen werd.

Doodse stilte

Aan het eind van de viering werden het altaar en omgeving ontmanteld; onder doodse stilte werd de Paaskaars gedooft en weggedragen, daarna volgden cibories, bloemen het Mariabeeld en het drieluik.

Na ongeveer drie kwartier kwam het echte afscheid; het Joannesdoek werd van de muur gehaald, de mensen verlieten het kerkgebouw en Leo Weusten sloot de deur voor de allerlaatste keer.

Daarna lieten we drie duiven uitvliegen, symbool voor vrede, heelheid en gerechtigheid, geloof, hoop en liefde; Vader, Zoon en Heilige Geest en verleden, heden en toekomst. Het was wel heel bijzonder dat de duiven drie verschillende kanten op vlogen; naar de Maria, naar de Petrus en Paulus en naar de H. Familiekerk?

Iemand merkte op; je kunt heel verdrietig zijn dat het nu afgelopen is maar laten we vooral dankbaar zijn voor wat we dertig jaar lang hebben mogen ervaren. Laten we die herinneringen koesteren met als afsluiting deze (gedenk-)waardige viering met een positieve blik op de toekomst!

Hans van Hees

Ten slotte haalde Leo Weusten het kruis van de muur; een indrukwekkend moment met een mooie symboliek; het kruis met een verrezen Christus met de blik omhoog als teken voor een nieuwe toekomst. Maar op dit speciale moment zaten veel aanwezigen met een ander gevoel; een gevoel van rouw, in het besef dat de Joanneskerk vanaf nu verleden tijd is.

De deur dicht

Na de viering was er gelegenheid om nog eenmaal wat rond te lopen in de ruimte die voor velen zo belangrijk is geweest en om het besef te laten doordringen dat het nu écht over was. Uiteraard was er koffie.

Nu wij deze Joannesstal moesten verlaten
 bid ik God dat hij plaats voor ons heeft
 in zijn andere herbergen.

Kroniek

1969

Al in dit jaar schijnt er een (geheim?) convenant te zijn, want alle dopelingen van parochianen in Soesterveen (en later) Overhees worden in een afzonderlijk boek genoteerd. In 1970 al ruim 60 dopelingen! Vruchtbare grond dus.

1971-1972

Pater Henk van Maanen krijgt van het Bisdom de opdracht om te onderzoeken of een vierde parochie nodig en haalbaar is in Soest. In 1972 komt er een voorlopig bestuur. Een financiële commissie komt op een voorzichtige begroting van 27.500 gulden. De bijeenkomsten en ook de vieringen vinden plaats in een flat in het Soesterveen.

1973-1974

De Hervormde kerk "Open Hof" verleent onderdak. De ruimte wordt gehuurd. De vieringen vinden sindsdien hier plaats. De eerste besprekingen over een nieuw te bouwen kerk beginnen. Pastor Wim Mali wordt benoemd als pastoraal werker. Het Jongerenkoor Soesterveen wordt opgericht. De parochiegemeenschap groeit gestaag.

1975

Er gaat een verzoek naar de Gemeente om een kerkruimte te realiseren in het te bouwen cultureel gebouw. De werkgroep Wijkdiensten-centrum wordt opgericht.

1976

Op 17 januari is er een oprichtingsdecreet. Een bouwcommissie gaat van start en er wordt op allerlei manieren geld ingezameld. Pastor Theo de Groot wordt benoemd tot bouwpastoor! Er komt een financiële

Een echte gemeenschap

Overweging bij de slotviering van de Joanneskerk naar aanleiding van het evangelie volgens Lucas 24, 13-31, het verhaal over de Emmaüsgangers.

.....wij hebben zo vaak het brood met elkaar gedeeld, wij kennen elkaar en weten van elkaars lief en leed, wij hebben zorgen, vreugde en verdriet met elkaar gedeeld. Een warme, hechte gemeenschap.

Dat kan niemand ons afnemen, dat bindt ons. Als ik terug denk aan de inspirerende vieringen - aan wat wij samen beleefd hebben, de goede gesprekken, een viering samen voorbereiden, die betrokkenheid, dan ben ik ook verdrietig en onzeker, we hebben samen gebeden en gezongen. Het is een verleden dat niemand kan uitvlakken. Er waren vele mooie momenten: er is hier voorgoed afscheid genomen in indrukwekkende vieringen en op eigen wijze, maar ook is er hier nieuw leven gedoopt, huwelijken gesloten en kleine kinderen hebben hier hun eerste stappen gezet in hun geloofsleven. We hielden hier themavieringen die met grote zorg werden voorbereid, kortom, hier mochten we God ter sprake brengen. Er kon veel binnen deze muren, vieringen waar we in een kring bijeen zaten, meditatievieringen, vieringen geïnspireerd op Taizé. Kijk eens naar het intentieboek, hoe snel was dat niet een vertrouwd middel om lief en leed te delen. De wijkcontactpersonen, ik denk niet dat er ooit een wijk zonder gezeten heeft, altijd was men er voor elkaar. Denk aan de vredeswens, hoe snel werd dat niet een van de warmste momenten in onze vieringen, en als ik met mijn ogen dicht al die mensen zie die onze reisgenoten waren, voorgangers en voorgangsters, mensen die met ons mee trokken, mannen en vrouwen die ons inspireerden, dan weet ik: we waren een echte gemeenschap, het was niet zomaar een dak boven wat hoofden. Het doet pijn om dat achter te laten, maar tegelijk dwingt de realiteit mij om in te zien dat het niet verder kan gaan. En geloof me, het heeft echt moeite gekost om me te realiseren dat je het als kleine Joannes niet redt.

....de Joannes zal altijd een bijzondere plaats in mijn hart behouden, ik mocht hier op deze plek mijzelf zijn en gevoelens en geloofservaringen met jullie delen, dat is heel kostbaar en dat zal ik nooit vergeten, en helaas, waarschijnlijk ook nooit meer zo ervaren.

Samen de Joannesgemeenschap zijn, het doet pijn om dat los te laten, want daarvoor hebben we samen te veel gedeeld, daarvoor hebben wij samen te vaak het brood gedeeld. Maar het was altijd het brood van Christus dat wij deelden en ik weet en ik hoop van harte, dat jullie dat ook zo voelen en zullen ervaren, het brood dat wij -waar dan ook- zullen delen in de toekomst, is het brood van Christus en daarin zullen wij elkaar blijven kennen en herkennen.

Toen ik deze week zat te quilten kwam er een vergelijking in mij op: een quilt -dat is een lappendeken- is samengesteld uit heel veel verschillende lapjes overal vandaan, maar als de quilt klaar is, na veel passen en meten, vormt het één geheel. Zo zal het ons ook vergaan, daar vertrouw ik op. Het wordt even passen en meten, maar uiteindelijk zullen we weer een geheel, één parochie, vormen.

De Joanneskerk gaat dicht, maar de Joannesgemeenschap gaat verder, samen, in Zijn Geest, door Hem, met Hem en in Hem.

Atie Trienen

Hartstocht voor gerechtigheid

Korte samenvatting van de overweging, gehouden op 6 juli 2008, in de slotviering van de Joanneskerk door Leo Weusten.

Ons kruisbeeld is een zogenaamd PAASKRUISBEELD, omdat het uitdrukt dat Jezus als overwinnaar het zwarte kruis ontstijgt. Daardoor is het een teken van hoop, van optimisme en van toekomst.

De toekomst van ons in het nieuwe parochieverband baart ons echter soms wel zorgen. Raken wij elkaar misschien wat kwijt? Zullen wij ons wel thuis voelen in die grote Willibrordparochie? Zullen wij daar wel erkenning vinden voor onze wat vrijzinnige eigenheid?

Hoe zal de toekomst van onze kerk er uitzien nu er steeds meer kerkverlating is en toenemende geloofsonzekerheid? Hoe knellend worden sommige banden van officieel kerkelijk beleid gevoeld?

Wij stellen onze hoop en ons vertrouwen op de zegevierende Jezus van ons Paaskruis. Reden om, ondanks zorgen, optimistisch richting Willibrord te trekken. En in onze reistas nemen wij o.a. mee onze passie voor Gerechtigheid, vrede en heelheid van de Schepping. Déze bagage nemen wij mee omdat: die drie idealen zo oer-Bijbels zijn, omdat ze de kern aanduiden van wat Jezus ons geleerd heeft én omdat ze ons verbinden met onze reformatorische medechristenen.

Eigelijk is alleen GERECHTIGHEID al bagage genoeg, omdat ze vrede en heelheid insluit. Gerechtigheid omvat vrede, zoals in het oude testament verwoord wordt, bijvoorbeeld in psalm 85.

Daar staat: "Gerechtigheid en vrede kussen elkaar".

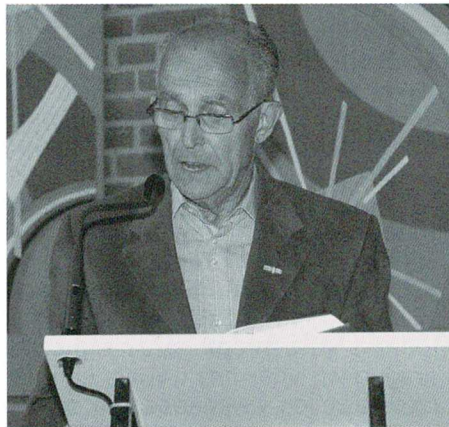
En in het nieuwe testament zegt Jezus dat het Hem er om gaat dat wij steeds zoeken naar het koninkrijk van God én ZIJN GERECHTIGHEID!

Wat hebben wij, in de Joannes, altijd verstaan onder GERECHTIGHEID? Gerechtigheid moet gedaán worden. En gerechtigheid doen is niet alleen jezelf, maar ook anderen tot hun recht laten komen. En dat geldt niet alleen voor andere mensen die heel duidelijk hulp nodig hebben, maar ook voor de andere mens dicht om ons heen. In de buurt, op het werk, op school, overal waar iemand letterlijk of figuurlijk hongert, naakt is, gevangen zit etc. In feite is dat eigenlijk iedereen!

Die medemens aanzien met de eerbiedige ogen van God en die tegemoet treden, dát is gerechtigheid doen! Dat is werken aan een betere mensengemeenschap.

Als wij zó proberen te leven, dan zijn wij niet simpele idealisten, maar

"Christen-positivo's", die - in navolging van de verrezenen - hardnekkig blijven geloven dat het kán, die betere wereld, en die het vertikken de moed op te geven. Zo leven is horizontaal Christen-zijn, vanwege het geloof dat Godsdienst, dienst is aan God via medemens en wereld! Die belijdenis "vertalen" wij naar ons kerkbeeld in de volgende standpunten: Eucharistie is gedachtenis, maar moet ook gepractiseerd worden in ons dagelijks leven en in samenhang dáármee gevierd worden in liturgie. Vieringen door parochianen geleid zijn niet slechts noodoplossingen, maar belangrijke liturgische vormen, o.a. vanwege de getuigenis van het eigen geloofsverhaal. Vrouwen moeten in onze kerk tot hun recht komen, evenals andere te zeer miskende men-

Kroniek

commissie en een actie-comité (later de evenementencommissie). Eerste vermelding in Kruispunt. In november komt de goedkeuring van het Aartsbisdom voor de Statuten.

1977

De eerste tekeningen van het cultureel centrum "De Borg" van architect Cor Kalfsbeek zijn in te zien. Er wordt een "orgel-commissie" opgericht. Door de verdere uitbouw van de wijk Overhees wordt de parochie steeds groter. Het aantal commissies groeit: 29 zijn er al ...! Het plan en de realisering van "De Borg", mét de kerk, komt rond.

1978

Het huishoudelijk reglement is klaar. Pastor Wim Mali kreeg eerst de opdracht om: "het Interparochieel Overleg te organiseren en later een bouwcommissie op poten zetten." Er wordt een orgel besteld bij Pels en van Leeuwen en er komt een parochievergadering. Er wordt een "Joannes"-logo ontworpen door Leo Weusten.

De begroting voor het interieur bedraagt f 58.915.- Begroting voor grond en aanneemsom voor het kerkgebouwgedeelte is f 271.365,-

De actie oud papier wordt gestart.

1979

Het orgel wordt geleverd door Pels en van Leeuwen. In mei wordt de Joanneskerk officieus in gebruik genomen. De officiële opening van van het dorps huis "De Borg" door Prinses Beatrix vindt plaats.

Op 5,, 6 en 7 oktober is de inwijding van de kerk door Kardinaal Alfrink in een feestelijke viering, met daarna een receptie. Mevr. Elisabeth van Oers en pastor Wim Mali zorgen samen voor een glas-in-loodraam in het gevelraam

Kroniek

1980

De rommelmarkt en fancy - fair is succesvol: f 8170.- ! Er wordt een Offerblok aangeboden. Totale kosten voor het kerkgebouw f 294.883,- Het corpus op het kruis wordt aangeboden door Leo Weusten. De kerk krijgt "huis"nummer 51. De statuten van het Joanneskoor zijn gereed. Het altaar wordt met veel zelfwerkzaamheid verplaatst naar huidige plek.

1981 - 1982

Dipje : motivatie van "het eerste uur" is weg! De samenwerkingsovereenkomst met "De Borg" (later "C-drie") komt eindelijk rond. Een moeilijk jaar met veel vraagstellingen; prioriteitenlijst is noodzakelijk; veel functiewisselingen in de Parochie Vergadering.

1983

Een groot deel van het actie- comité gaat als De Evenementencommissie verder. De P.V. is druk met rooster van aftreden!

1984

De verbouwing van het interieur komt gereed. Zelfwerkzaamheid! In oktober is de lustrumviering. Men was - toen al! - bezig met samenwerken voor toekomstige Soester-parochies. De postvakken in de hal werken goed en de rommelmarkt is ook succesvol. Leden van de Parochievergadering moeten voor bereidheid tekenen, omdat niet iedereen democratisch blijkt te denken.

De pastores J. Houben, H. Goddijn, deken F. Zwarts, C. Spithoven en P. Everts op het feest van pastor Cor Spithoven

sen. In liturgische vieringen moeten milieu en actualiteit altijd een markante plaats krijgen.

De verantwoordelijkheid van de ambtsdrager staat niet voorop, maar ieders verantwoordelijkheid voor elkáár. Kortom, om met Bonhoefer te spreken: "Kerk is pas kerk als ze er is voor anderen".

Wanneer wij recht doen aan de Schepping, aan mensen, maar ook aan dieren, planten, lucht, zee en land, dan omvat, zoals gezegd, gerechtigheid niet alleen vrede, maar ook heelheid van de Schepping!

Heelheid betekent dan dat álles met alles in één liefdesband verbonden zal zijn.

Dat is volgens ons het koninkrijk van God, waar Jezus zo dikwijls over sprak. Wij zouden tegenwoordig misschien het zelfde bedoelen wanneer wij zeggen: "Een nieuw paradigma zal gaan heersen, waardoor ons 'ruimteschip Aarde' in vrede op de goede koers wordt gebracht". Dan immers kussen ook gerechtigheid en heelheid elkaar! Ons kruisbeeld dragen wij vóór ons uit, als een verbondsark en in onze reistas zullen wij meenemen ons kostbaarste ideaal: onze hartstocht voor GERECHTIGHEID!

Bedankt voor een Thuis al die jaren
We woestoren onze herinneringen
fcm. Hoitingh

Bestuur

Het waarom

Bij het verschijnen van een 'herdenkingsuitgave' over de Joannes, kan een korte terugblik over het waarom van de sluiting van de Joannes niet ontbreken.

In 1998 is besloten tot een verdere samenwerking van de vier Soester parochies in een Personele Unie met een overkoepelend Parochiebestuur. De samenstelling van het Parochiebestuur bestond uit afgevaardigden van de coördinatiecommissies van de vier parochies. De bedoeling van deze samenwerking was om in toenemende mate meer Soestbreed aan het werk te gaan in werkgroepen en beraden: Liturgie, Catechese, Diaconie, Gemeenschapsopbouw, Oecumene en Financiën en Beheer. Acht jaar later, in 2006, werden de parochies samengevoegd tot één parochie, de H.Willibrordparochie, met vier kerken.

Vier kerken is teveel

Het werd steeds duidelijker dat handhaving van vier kerken in Soest op langere termijn niet mogelijk zou zijn. In de vele gesprekken die toen zijn gevoerd, was men het over het uitgangspunt in het algemeen wel eens. Vier kerkgebouwen in de parochie van Soest is teveel voor het aantal kerkgangers op dit moment. In de nabije toekomst is er geen verbetering te verwachten. Dit teruglopend kerkbezoek over de hele linie speelt een belangrijke rol. Per weekend komen gewoonlijk niet meer dan ongeveer 500 mensen naar de kerk, terwijl er meer dan 1500 zitplaatsen waren in de vier kerkgebouwen. Ook de beschikbaarheid van pastores om voor te gaan in vier kerken van Soest was een punt dat meespeelde bij de beslissing. Want pastores moesten ook in de andere kerken binnen het Parochieverband Eemland voorgaan. Tevens waren de totale onderhoudskosten voor de gebouwen te hoog. Al jarenlang konden we de begroting niet sluitend krijgen. De parochie moest zich aanpassen aan de gewijzigde omstandigheden in deze tijd. Er moest een keuze gemaakt worden, welke kerken open blijven en welke moesten worden gesloten.

Pijnlijk besluit

Na zorgvuldig wikken en wegen is het pijnlijke besluit genomen, de Joanneskerk en de Mariakerk te sluiten. Deze keuze werd mede bepaald door verschillende afwegingen. Enerzijds het behoud van een of twee grote kerken voor het houden van grote(re) vieringen en anderzijds was het niet mogelijk bouwtechnische aanpassingen in de beide kleine kerken te realiseren. Ook de ingewikkelde eigendomsverhoudingen hebben hierbij een rol gespeeld. Het bouwen van een nieuw parochiecentrum (voor alle werkgroepen en kleinschalige vieringen) bij een van deze kerken behoorde niet tot de mogelijkheden. De voorgenomen besluiten zijn vervolgens voorgelegd aan de parochianen, die akkoord zijn gegaan met deze plannen, ondanks het verdriet dat sluitingen van kerken met zich meebrengt. Vervolgens heeft ook het Bisdom ingestemd met deze plannen. We zitten nu in de fase, dat we uitvoering geven aan de plannen.

Samen verder

De eerste van de twee kerksluitingen is een feit en de pijn die dat met zich brengt is op vele momenten voelbaar en merkbaar. Niet op de laatste plaats ook tijdens de slotviering in de Joanneskerk. Maar ondanks de sluiting van de Joanneskerk en op termijn van de Mariakerk, trekken wij samen verder in de ene H. Willibrordparochie. Inmiddels is ook besloten de kerken die blijven bestaan - de Petrus en Pauluskerk en de H. Familiekerk - aan te passen en wat anders in te richten, zodat Joanneskerkgangers zich wat beter thuis zullen gaan voelen in deze beide gebouwen. Namens het bestuur,

Frans Ossewold

Op denken wij vanmorgen voor het laatst in deze kerk, ook Anke Dijkman-Caspers voor wie dit gebouw en vooral, al die dierbare Johanneskerkers zo belangrijk zijn geweest. Die, mag ik hopen - naast de Heer - met liefde en weemoed naar ons omziet.

Kroniek

1985

Tellingen geven een gemiddeld aantal kerkbezoekers van 198 aan (op 3278 parochianen) Eigenlijk best veel voor een kerk met 300 plaatsen! Kelk en pateen in bruikleen voor onbepaalde tijd van H. Familieparochie. Pastor Cor Spithoven wordt per 1 september benoemd. Het contact met C-3 (huidige Idea) verloopt wat stroef.

1986

De begroting van de parochie stijgt tot boven de f 100.000. Pastor Spithoven stelt een nieuwe parochieorganisatie voor.

1987.- 1988

Opzet voor een systeem met wijk-contactpersonen. Het "intentie-boek" doet zijn intrede. Eerste bezinningsdag voor de P. V. In 1988 wordt het huishoudelijk reglement herzien.

1989

Er komt een einde aan het gebruik van de vergaderruimte aan de Weegbreestraat. Er zijn gesprekken voor een nieuw gezamenlijk kerkgebouw met de "Open Hof".

1990

De eerste tekeningen van de verbouwing van de "Open Hof" zijn te zien. Het priesterjubileum van Pastor Cor Spithoven wordt gevierd. De giften worden door hem bestemd voor de vernieuwing van het interieur en verbouwing van de hal tot vergaderruimte.

1991

Er komt een einde aan de dromen van één kerk met de "Open Hof". Het plan is financieel niet haalbaar voor de Gemeente. Start van de koperen jubileumviering van de kerk. Oscar Swijnenberg begint zijn stage.

1992

Een onderzoek naar de verbouwing van de entree. Begroting f 28.000 is niet haalbaar. Start automatisering administratie: Joannesparochie neemt het voortouw; in andere parochies is geen reactie!

1993

In juni het 40-jarig Priesterfeest van em. Pastor Bart Alkemade. In september komt Pastoraal werker Peter Evers in dienst. De verbouwing van de entree met vergaderruimte komt toch tot stand door veel zelfwerkzaamheid en giften van Bouwbedrijf

Kroniek

1994

Ben Roest loopt stage in de Joannesparochie. Er zijn groeiende conflicten met "C-3" (Idea).

1995

Het jaar van afscheid: pastor Cor Spithoven, Ben Roest en Peter Evers gaan weg! Parochie even "pastor-loos", maar niet bestuurloos! Ook het jaar van nieuwelingen: Pastor Wil Veldhuis wordt voor vier parochies (!) benoemd en in november wordt (de eerste vrouwelijke) Pastor Marie José Burger benoemd voor de Joannesparochie.

1996

Er is een plan voor de verbouwing van de keuken. Voor het eerst is er door ziekte een priestervacature! Pastor Marie José krijgt doopbevoegdheid! Er zijn verkennende gesprekken voor samenwerking van parochies in Soest. Het beleidsplan wordt vernieuwd.

1997

De "Samenwerkende Soester parochies" wordt een feit als Personele Unie. Voorzichtige start met centraal administratief centrum.

1998

Het Parochiebestuur gaat verder als Coördinatiecommissie; de "Co-Co". De verbouwing van het C-drie gebouw gaat van start met veel ongemakken voor de kerkdiensten. De eerste Kerstmarkt wordt gehouden bij "van Doorn". Pastor Hans v.d. Schepop wordt de "eerst aanspreekbare" pastor voor de Joannes en ook Pastor José Kodden komt in dienst van de Personele Unie. De Joannes voert een tweede collecte in. Pastor Marie José Burger neemt afscheid.

1999

Het orgelfonds wordt opgericht als nieuw richtpunt voor de succesvolle evenementencommissie. Renovatie is nodig. Pastor Sabine Nijland komt.

2000

Men is druk met de voorbereiding op het 25 jarig jubileum van de parochie. De Joannes-Kerstmarkt in de kerk is een groot succes.

2001

In januari viert men een groot feest in de "zilveren" Joannes. Begin voorbereiding beleidsplan voor de toekomst. De Pastorale groep gaat voorzichtig van start.

Samen trekken we verder

Een week later werd het gewoon weer de volgende zondag in het kerkelijk jaar. Pastor Beekman heette speciaal de parochianen uit de Joannes welkom. In de Petrus en Pauluskerk was het drieluik uit de Joanneskerk opgehangen, een uitbeelding van Gerechtigheid, Vrede en Heelheid van de Schepping. In het Stiltecentrum staat het Mariabeeld en in de H. Familiekerk het Joannesdoek.

Overweging Pastor Beekman

Pastor Beekman ging in zijn overweging nog even terug naar de sluiting van de Joanneskerk. Hij zei o.a. "Het ligt mij nog zwaar op mijn maag. Bij het begin van werk als pastor had ik niet kunnen denken om ooit nog eens een kerk - huis van God - te moeten sluiten. En het komende voorjaar wacht ons nog de zware taak om ook de Mariakerk te moeten sluiten. We zijn net als die gemeente uit het Mattheüs-evangelie een minderheid geworden. Maar is dat een reden om er het bijtje bij neer te gooien?

God is de zaaier die het goede zaad uitstrooit over alle mensen. Nu is het de kwestie wie het goede zaad letterlijk oppikt. Er zijn tekenen dat er altijd mensen blijven die zich niet uit het veld laten slaan en zich laten raken door de Blijde Boodschap van Jezus. Juist nu het allemaal zo moeilijk gaat, is het zaak om te blijven vertrouwen op Gods leiding, die Zijn volk door de geschiedenis heen loodst.

Wat ik de vorige week zondag zo bemoedigend vond, was de geest van de Joannesgemeenschap zoals verwoord in de woorden van het thema van de sluitingsviering: 'Samen trekken wij verder.' Samen trekken wij verder onder Gods leiding. Samen trekken we verder als het Volk van God dat onderweg is, op deze reis, in déze bepaalde tijd.

We weten dat het naar de toekomst toe er niet allemaal gemakkelijker op wordt. De veranderingen volgen zich in snel tempo op. Maar we mogen niet uit het oog verliezen, dat God ons niet zal loslaten.

De zaaier zal blijven doorgaan met het zaaien van het goede zaad. Moge het vrucht dragen, ook hier op de vruchtbare akkers van Soest."

"Iemand zei, dat het zo mooi was, dat Pastor Beekman op het altaar bleef zitten, toen alles uit de kerk werd weggedragen. Dat gaf het gevoel, dat de Willibrord ervoor zorgt, dat we door kunnen met zijn allen."

Kroniek

2002

Het jaar begint met één priester en één pastor voor vier parochies! De Joannesparochie speelt hier sterk op in met eigen parochianen die voorgaan in vieringen (de huidige "P. G. V") en de Pastorale Groep. De nieuwe geluidsinstallatie komt er, grotendeels uit orgel/renovatiefonds betaald.

In juni komt pastoraal werker Frans Overbeek voor Soest en het nog te vormen Parochieverband Eemland. In september is er een feestelijke "openingsseizoen" en tevens 40-jarig priesterjubileum Hans v.d. Scheppop, waarbij een eerste optreden van het "CoCo-gospelkoor". De Pastorale groep wordt nu plechtig geïnstalleerd.

2003

Pastor van de Schepop en José Kodden nemen in februari afscheid. Pastor Overbeek krijgt enkele maanden later vier nieuwe collega's: Jan Beekman, Rini Bouwman en Huguette Jurriaanse, en per 1 september Bart Tieman. Dit team staat voor zes parochies!

Start met elke week koffie na de viering. De laatste Kerstmarkt, waarvoor weer de hele kerk op zijn kop gaat, eindigt met een record opbrengst van 3600 euro!

2004

Vorbereiding van de fusie van vier parochies in Soest is in volle gang.

Zegengebied

Moge de weg je zeggen: volg me maar
 Moge de ster je zeggen: richt je vaart op mij
 Moge de grond je zeggen: bezaai me.
 Moge het water je zeggen: drink me
 Moge het vuur je zeggen: warm je
 Moge de boom je zeggen: schuil in mijn schaduw
 Moge de vrucht je zeggen: pluk me, eet me.
 En als je de weg kwijtraakt;
 geen vaste grond meer vindt
 en dreigt te verdrinken;
 Als het vuur is gedoofd en je kou lijdt
 in een nacht zonder sterren;
 als de bomen kaal zijn
 en je honger en dorst hebt,
 Dan moge zijn STEM je zeggen:
 Wees niet bang, Ik zal er zijn.

F. Cromphout

Reacties

De slotviering riep veel positieve reacties op en natuurlijk emoties. Via de mail werd een en ander gedeeld met elkaar.

Een impressie, zonder namen:

als je alle mensen hier in de kerk ziet zitten
 is dat gewoon een grote familie! dan voel je je echt thuis
 kus Bo-Deanne ^{de} dankt voor alles
 Jantje

"Langs deze weg wil ik, mede namens mijn echtgenote, mijn waardering tot uitdrukking brengen voor de sfeervolle slotviering in de Joanneskerk. Het was een noodzaak (alle begrip daarvoor), maar het was ook een trieststemmende beslissing om de kerk te sluiten. Met inzet van vele toegewijde parochianen werd evenwel een viering gepresenteerd, die ons nog lang in goede zin zal heugen."

"Na het eten kon ik deze avond het (oudemensen?)slaapje niet vatten. Er was deze dag zoveel emotie voorbij gekomen dat het echt niet lukte. Na het spontaan aangeboden borreluurtje, "om nog eens na te keuvelen" over onze afscheidsviering besefte ik pas dat het écht "passé" is met onze kerk.

De Achtbaan en de Wegwijzer kregen een aandenken van de Joanneskerk. Op de foto links dir. Jos Kloppenburg van de Wegwijzer.

Kroniek

2005

"Kerkvisie" en meerjarenplan voor de nieuwe parochie verschijnt. De "CoCo's" worden op termijn opgeheven; er blijven beheerscommissies per gebouw.

Er komen Soestbrede Beraden. Een nieuwe naam wordt gekozen uit de vele inzendingen: Willibrord-Parochie. Het bestuur besluit tot sluiting van twee kerken. De noodzaak wordt wel ingezien, maar het brengt toch veel commotie met zich mee.

2006

Een grootse feestavond voor alle vrijwilligers. Onrust over de vraag: "hoe nu verder"? Een reünie wordt voorbereid en op 24 september is er een emotioneel weerzien van alle "oude" en huidige medewerkers, pastores en genodigden (laatste optreden CoCo-gospelkoor!).

2007

Men gaat over op twee vieringen per zondag. Om de week blijft de Joanneskerk dicht. Onderhandelingen over de verkoop van de kerk gaan van start.

2008

Op 6 juli wordt in een emotionele viering afscheid genomen. Thema: 'Samen trekken we verder'. De volgende dag wordt de kerk ontrend door vele "oud-gedienden" en wordt het even stil in het Soesterveen, Klarwater, Overhees en de Boerenstreek.

Bep Hom

In zo'n spontane viering heb je daar nog geen notie van maar daarna komt pas het besef dat het echt afgelopen is. Geweldig veel werk door jullie is er verzet en evenzo veel uren besteed om het afscheid van onze Joanneskerk waardig te maken. Uit alle reacties die ik gehoord, heb kan ik opmaken, dat het jullie wonderwel (weer!) is gelukt om zoveel mensen te ontroeren. Dat zal ik vreselijk gaan missen, die saamhorigheid. Héél erg bedankt, allemaal, voor die fijne samenwerking in de afgelopen jaren".

Lieve allemaal,
Soest, 20 juni 2008

Ik ben vandaag voor het laatste in de kerk. We heb tientallen foto's gemaakt van alles wat me dierbaar is in dit gebouw. Steeds liever de mijn stentel in.

Op zondag 6 juli zit ik in de trein en rij ik door Soest naar IJsselstein. Dat is zo'n 2000 kilometer van hier, maar in mijn hart zal ik heel dicht bij jullie zijn.

Hartelijke groeten,
Nick Hoeks

ps. We gaan verder !!

"Het gevoel van saamhorigheid dat we hebben beleefd, van de diensten, gedragen door parochianen; de ruimte die er was, de mogelijkheden die we samen hebben ontdekt; de visie op de toekomst ... het grote vrijwilligerscorps! Complimenten! Veel dank aan jullie allemaal voor deze verrijking van ons leven, hier in Soest".

"Al ben ik ook van de Petrus en Paulus, ik was ook vaak en graag in de Joannes en ken het Joannesgevoel.

Het gebouw is nu dicht. Het is letterlijk 'mooi geweest'. Maar het gevoel en de saamhorigheid blijft. We zijn en blijven als kerk en geloofsgemeenschap toch samen onderweg. Kom op, laten we samen proberen dat goede gevoel over te brengen en uit te dragen, als een olievlek over de Willibrord gemeenschap. Daar mogen we samen aan werken. Ik hoop dat we elkaar mogen blijven ontmoeten".

Met deze kaart wil ik iedereen bedanken voor alle mooie sfeervolle vieringen die ik heb mogen bij wonen in onze Joanneskerk. En bovendien de vriendschap en gemeenschapszin welke aan de zijde was.

Hartelijk dank van hoog tot laag. Iedereen op zijn manier.

Hartelijk dank nog eens. Geluk voor iedereen en tot ziens onderweg!

Fien Vlam

mensen die - net zo als wij - de eerste tijd de Joannes zullen missen."

"Alle herinneringen komen weer naar boven wanneer je de dag na de sluiting de kerk echt moet gaan ontruimen. Een zolder die vol ligt met een oude, grote Kerstgroep, met kruizen in alle maten, kleden voor altaarversieringen, enz. enz. Dan dringt het pas heel echt tot je door: het is over en uit. De Joanneskerk bestaat niet meer. Maar het Joannesgevoel zal blijven voortleven, waar dan ook."

"We hebben de Joanneskerk ontruimd! Alles is leeg en aangezogen. Léég. Dat is gebeurd met een stel geweldige medewerkers! "Het stel" waar we al jaren op hebben kunnen bouwen. Ik ben daar geweldig trots op én dankbaar! Want geloof mij gerust: ik heb daar heel erg tegenop gezien!

Maar we hebben de humor bewaard en toch samen twee fijne (zware) dagen achter de rug! Toen als laatste de piano om half zes verwijderd werd en ik afsloot, moest ik een heel klein traantje wegpinken ... Mail maar niet terug!"

Frank Kooiman

"Toen ik vanmiddag mijn sleutel inleverde, fietste ik langs de kerk. De NAAM en het kruis waren weg. Bah, wat een saaie muur zo."

"Jullie hebben het in de slotviering prachtig bij elkaar gedicht. Een geschenk voor ons allen! We gaan verder. Deze waardevolle dag dragen we mee in onze ziel."

"Ik hoop van harte dat het parochiebestuur en het pastoresteam een goede manier vinden om de parochianen van de ontvangende kerken bewust te maken van hun verantwoordelijkheid om op een warme manier de beide opgeheven kerken te verwelkomen. Op een warme manier en op een wijze die ook van hen bereidheid tot aanpassing en tot het brengen van offers vraagt.

Ik hoop en bid dat ik velen van jullie nog dikwijls mag ontmoeten".

"We zullen vooruit moeten kijken en werken. Mijn gevoel is nu dat de pastorale groep van de Joannes zich, met name in Overhees, mag inzetten voor die

Pastorale groep

Pastorale groep gaat door

Binnen de Joannesparochie ontstond in 2002 de wens om een groep betrokken parochianen een speciale taak te geven in het nog meer inhoud geven aan Gods nabijheid en het bespreekbaar maken en houden van God in de geloofsgemeenschap.

De coördinatiecommissie onder het voorzitterschap van Gerard Toemen heeft toen een aantal mensen benaderd om deze taak op zich te nemen. Dit resulteerde in een installatieviering gelijktijdig met het 40 jarig priesterfeest van pastor Hans van de Schepop. Op die zondag, 15 september 2002, sprak Hans de woorden uit: "Barbara, ik roep je bij je naam; beloof je, als pastoraal medewerkster, de geloofsgemeenschap van

de Joannesparochie nabij te zijn?" En vanuit de kerk stond Barbara Derks op om naar voren te komen en de zegen van Gods inspiratie en kracht te ontvangen. Op dezelfde wijze ontvingen ook Isabel Folkers, Paul Sparnaaij en Leo Weusten deze zegen en zending als pastoraal medewerk(st)er. Sinds die zondag is deze Pastorale groep zichtbaar geweest in de Joannesparochie en werden de leden regelmatig aangesproken voor een intentie, een goed gesprek, voor het brengen van communie of om nabij te zijn bij stervenden. Kortom de aanwezigheid van God handen en voeten geven. Na verloop van een aantal jaren hebben Barbara en Leo om persoonlijke omstandigheden de pastorale

groep moeten verlaten, hoewel ze wel zichtbaar in de Joannesgemeenschap bleven. Isabel en Paul zijn verder gegaan. Gelukkig meldde na een tijdje Gitti Vlugter zich aan om toe te treden tot de pastorale groep, een welkome verrijking. Gitti werd officieel geroepen en geïnstalleerd door pastor Frans Zwarts in de viering van zondag 19 maart 2006.

Met de sluiting van de Joanneskerk houdt niet alles op. Gods nabijheid blijft, het praten over God gaat door, en in Overhees blijven we omzien naar elkaar. De pastora-

le groep gaat door. Parochianen van de Willibrordparochie wonend in Overhees en andere voormalige Joanneskerkgangers, kunnen nog steeds een beroep blijven doen op de personen van de pastorale groep. Dit zal doorgaan tot er Soest-breed in de Willibrord een oplossing is gevonden voor een nog op te richten pastoraatsgroep.

De leden Gitti Vlugter, tel. 6027972; Isabel Folkers, tel. 6010045 en Paul Sparnaaij, tel. 6010623 blijven dus tot uw beschikking. Namens de pastorale groep

Paul Sparnaaij

Vieringen o.l.v. parochianen

Maak gebruik van je vrijheid!

De vieringen in de Joannes onder leiding van parochianen namen al sinds 1995-'96 een belangrijke plaats in. Voor die tijd vonden zulke vieringen op de zaterdagavond plaats. Die werden niet zo goed bezocht. In 1995 kwamen enkele parochianen bij elkaar met de pastores Peter Everts en Wil Veldhuis om te overleggen. Tijdens die bijeenkomst werd besloten ook zondags PGV-vieringen te houden. Voor onszelf was het de avond, waarop wij ons bij de groep PGV-ers aansloten. Eén opmerking, die de pastores die bijeenkomst maakten, herinneren we ons nog heel goed, omdat we die ons ook zeer ter harte hebben genomen de afgelopen jaren: "Maak je los van al te vaste vormen, experimenteer. Jullie zijn niet gebonden aan strakke regels, zoals pastores. Maak gebruik van die vrijheid!"

Gewoon, maar ook anders

Zo zijn we aan de slag gegaan. Gewoon, zoals in een viering geleid door een pastor, maar ook anders. We zaten af en toe eens met z'n allen in de kerk in een kring. We droegen wel eens lichtjes naar voren bij wijze van voorbeden en we hebben wel eens lichtjes bij de stal gezet, elke parochiaan één. Soms een Taizé-viering met een koortje, speciaal voor die gelegenheid. Er was eens een agapé-maaltijd in een viering met de Open Hof: we braken (Turks) brood en deelden druiven uit aan elkaar. Teken van verbondenheid.

Zo gaven we, in een kring zittend, ook wel de communie aan elkaar door. Dat gaf een extra gevoel van verbondenheid. Er was wel eens een meditatieve viering, met veel stiltes en muziek erin.

Ik herinner me een viering, dat we in de kring zaten en na de lezing samen over die tekst spraken in plaats van een overdenking.

We hebben op Witte Donderdag een keer alle kerkgan-

gers bij binnenkomst de handen gewassen. We hebben geëxperimenteerd met vieringen, die we alléén konden doen (uitgaand van de gedachte, dat er steeds minder pastores zouden zijn).

Met elkaar

Het fijne was, dat we in de Joannes nooit alleen voor gingen en de vieringen werden altijd in een groep voorbereid. Eerst was die voorbereiding in handen van de leden van de werkgroep onderling. Later, toen er meer van deze vieringen nodig waren, werden de leden van de werkgroep apart ingeroosterd en zochten zij zelf een groepje voor de voorbereiding bij elkaar. En zo, werden ook andere parochianen bij de voorbereiding en het voorgaan betrokken. We hebben dat steeds als heel bijzonder ervaren.

Het leukste was om mensen te vragen, die zoiets nog nooit hadden gedaan. Met name tijdens de eerste voorbereidingsavond (meestal waren het er twee), werden dat bijzondere ontmoetingen.

We praatten over onze levens en hoe we die terugvonden in Bijbelteksten. Soms stoeiend over een tekst, die ons vooral ook boos maakte, of die ons niet veel zei. Zo hebben mensen gegeven van zichzelf heel kostbaar! Sommigen van hen zijn naar de Pastorale School gegaan en anderen hebben zich aangesloten bij de werkgroep. Een mooi proces. Wat je ook merkte was, dat mensen in de kerk zich meer betrokken gingen voelen, omdat de vieringen op die manier dichter bij hen stonden.

Zo voelden wij ons gedragen. Wij zijn heel dankbaar, dat we dit allemaal tijdens onze tijd in de Joannes hebben meegemaakt! We hopen dat het op een of andere manier door zal gaan in de Willibrordparochie.

Vieringen met een eigen karakter en een actieve deelname.

Bernard Steenhuis en Barbara Derks

Werkgroepen

De snel groeiende saamhorigheid van de parochianen was, in de werkgroepen, een geweldige steun. Met als grote drijfveren Leo Weusten en Piet Bögels, die ondersteund werden door de gulle giften van Ben Rademaker, waar heel veel materiaal vandaan kwam voor "een habbekrats" of nog minder. Aan helpende handen geen gebrek. (Dat bleek tot aan de verhuizing toe waar alle bekende werkers van weleer weer bijeen waren of steun toe zegden.)

Schoonmaakgroep

Alle lof voor de grote groep "martha's", die anoniem

wilden blijven en die wekelijks (later om de veertien dagen) de kerk schoonhielden en waarvan de penningmeester meer werk had met het "innen" van de onkostenbonnetjes (omdat ze dat, met opzet, verga-ten) dan met betalen.

Bloemengroep

Daar gold hetzelfde voor als hierboven. Onder de bezie-lende leiding van Bernadet "leerden" de dames door de jaren heen "het bloemsteekvak" zó, om met zo min mogelijk kosten, fraaie bloemstukken te maken.

Hoe klein ook, iedereen keek elke week weer verbaasd

naar de creativiteit. De tuin van Theo Hendriksen was jarenlang hofleverancier voor bloemen en zijn geliefde kalebassen. Ook hier heeft de penningmeester het opgegeven om enig inzicht in de kosten te krijgen omdat zelfs de rekeningen voor "gekochte bloemen", die nodig waren als de tuin van Theo leeg geplunderd was, niet boven water kwamen! De vele, vele vazen, schalen, potjes, houders, doeken, kleden en andere ondersteunende middelen kwamen overal vandaan: nooit iets "op papier"!

Anja, Bep, Bernadet, Door, Gon, Henny, Marijke, Marga, Marcella (+) en anderen waren een rijke groep in een arme parochie!

Van die bloemengroep waren de drijvende krachten ook een onderdeel van de...

Kerstmarktgroep

Dat was een fantastische mix tussen de Bloemengroep en de Evenementencommissie (waarover hieronder méér), aangestuurd vanuit hetzelfde huis!

De organisatie, het vervoer, de opbouw, de verkoop en de afvoer van restanten was voor rekening van de EC en de creativiteit en productie was voor de BG.

Na een paar bescheiden probeersels werd er in 1998 begonnen met de definitieve Kerstmarkt. In het begin nog met een bescheiden karakter. Een kraam gehuurd bij A. P. van Doorn BV, later werd het serieuzer en werd de "productie" vanuit de hal van de kerk geregeld.

De inkoop was zo samengesteld dat uit de tuinen van diverse parochianen hulst, groene takken en allerlei andere groene zaken gratis werden aangeleverd.

Voor de meer professionele spullen zoals oase, Kerstballen, kransen en allerlei andere basisspullen, werden verre tochten gereden naar het noorden (Groothandel Wiljan in Wijnjewouden, 158 Km. verder, omdat die de goedkoopste was), waar nooit een kilometervergoeding tegenover stond!

Dan was er nog de steun van de befaamde kaarsen van Nick Hoebe. En met een heleboel "oproep" vrijwilligers groeide de Kerstmarkt uit tot een hele bekende in Soest. In de laatste jaren werd de kerk zelf omgebouwd tot productiehal en de entree en vergaderzaal tot verkooppunt. Opbrengst voorzichtig jaarlijks oplopend van Fl. 1200,00 (voor twee dagen) tot € 3600,00

Kerstmarkt

in de laatste markt. Zelfs de gezellige "evaluatie - avonden" waren niet voor rekening van de markt! In de tijd vóór Kerstmis werden er ook met verschillende medewerkers van de Kerstmarkt afspraken gemaakt onder de.....

Kerstgroep

Aan het einde van de Adventstijd groepeerde zich automatisch een stel mensen o.l.v. Arno Fennis en Peter Evers, die we gerust de Kerstgroep kunnen noemen.

Op zo'n afgesproken moment was een gezellige, op elkaar ingestelde groep mensen bezig om in de kerk de Kerststal te "installeren".

En dat ging elk jaar weer met de grootste fantasie en inspiratie. Telkens was er wel weer wat anders te timmeren of te bouwen.

Men "versierde" elk jaar weer een of meer Kerstbomen uit een of andere tuin uit de buurt, van een parochiaan, die, na enig aandringen, zo'n boom wel kon missen.

Dan kon je stevast een luxe auto met een enorme boom door de buurt zien slepen. Als niemand "zich aanbood", wist men wel een boom van A. P. van Doorn BV "voor een zoet prijsje of om niet" te krijgen.

Ook zo'n "stille" groep die zelden een rekening indiende!

En na hun arbeid was er eindelijk gelegenheid voor de voornoemde bloemengroep om de kerk tot het balkon toe in feesttooi te zetten.

Evenementencommissie

De activiteitencommissie, die in de beginjaren van de parochie voor veel geld had gezorgd, ging gestaag door. Weliswaar met een wat andere samenstelling, maar altijd met gedreven mensen. En steeds onder de stimulator van klasse, Gerard Roest (+), met als "vaste medewerker" Peter v.d. Brink, die Fancyfairs, rommelmarkten, bollenacties en van alles bedachten om maar geld te verzamelen ter ondersteuning van de penningmeester.

Bescheiden begonnen met inzamelen van oud papier door Martin Brouwer, later met uren en uren die er besteed werden om spullen op te halen voor de rommelmarkten en (later - zie elders) de Kerstmarkten. Huize Roest was in die tijd één grote opslagplaats, tot onder het echtelijk bed toe! De humor en het plezier in het werk schiepen een steeds hechtere band en saamhorigheid in deze groep.

Toen het "orgelfonds" en het "onderhoudsfonds" (geluidsinstallatie) niet meer nodig waren (tussendoor organiseerde men fantastische vrijwilligersavonden in allerlei vormen) kreeg deze hechte evenementencommissie nog een paar fikse "opdrachten". Zoals daar waren het priesterfeest van Cor Spithoven in het Gildehuis; het zilveren jubileum van de Joanneskerk en Parochie; het priesterfeest van Hans v.d. Schepop en de geweldige reünie van de parochie in 2007.

Honderd procent improvisatie in de "aanliggende zaal" van een ander, met een goede samenwerking van de bowling Overhees.

De grote "drijfveer" in dit alles mocht de fantastische afscheidsviering in onze geliefde kerk helaas niet meer meemaken.

Deze korte terugblik heeft hopelijk een voorzichtig beeld gegeven van een jonge dynamische Joannesparochie, waarvan het fijn zou zijn als er, in de nieuwe Willibrordparochie, straks toch nog wat terug te vinden is.

"Visioen"

De kringen in deze schildering betekenen: verbondenheid, gemeenschap.

Mensen in een kring bijvoorbeeld zijn al door hun opstelling op elkaar gericht.

Wel blijven zij zelfstandige personen (in het schilderij aangeduid door de samengestelde elementen). Hoe verschillend die soms ook zijn, elk heeft zijn plaats in het geheel.

Elk heeft daardoor ook eigen verantwoordelijkheid voor het geheel en voor de richting die het geheel uitgaat.

De elkaar opvolgende kringen staan voor de elkaar opvolgende generaties. Die verwijzen naar verbondenheid met verleden en toekomst.

Het geheel vormt zo een spiraal die ergens uitzicht op geeft.

Dat 'ergens' was voor mij het VISIOEN. Noem dat visioen 'vrede' of 'gerechtigheid' of 'de nieuwe wereld' of, in bijbelse termen 'het koninkrijk van God' of het 'Nieuwe Jeruzalem'.

Hoe ook aangeduid of vormgegeven (in het schilderij door de centrale witte cirkel), het is een ideaal waar de meeste mensen hartstochtelijk naar verlangen.

Gelovige mensen zien dat ideaal als een persoonlijke en gezamenlijke opdracht.

Ik heb bewust een linksdraaiende spiraal geschilderd omdat de linksdraaiende spiraal in de schilderkunst dikwijls symbool is voor 'leven'.

Een associatie die ik zelf kreeg - steeds duidelijker naarmate het schilderij vorderde - was het visioen dat, naar beweerd wordt, veel mensen zien op het moment van sterven: een uitgang die uitzicht geeft op stralend licht, dat als buitengewoon vredig en gelukkigmakend ervaren wordt.

Op de nabijheid van het Heilige? Van God?

Voor mij reden om van dat lichtende centrum eerbiedig af te blijven. Al bij al is het schilderij, hoewel abstract, voor mij een 'religieus' schilderij.

Leo Weusten

